

Mijn zaak tegen een therapeut vanwege grensoverschrijdend seksueel gedrag

Een korte schets van wat er gebeurde

In verband met rug- en nekklachten en een muisarm bezocht ik een fysiotherapeut. Omdat de klachten steeds bleven terugkeren, bleef ik deze therapeut langere tijd bezoeken. In zijn praktijk nam ik deel aan de fysio-fitness (fysieke) en later ook aan een meditatiegroep (psychosomatisch). Het contact tussen hem en mij was goed en we deelden dezelfde interesses voor boeken, films en muziek. Op zeker ogenblik stelde hij voor om met haptonomie aan de slag te gaan. Doel hiervan was dat ik mij bewust zou worden van mijn grenzen en zou leren die grenzen aan te geven. Ik had nog nooit met haptonomie te maken gehad maar vertrouwde hem en hoopte dat het mij zou helpen.

In de relatie tussen een therapeut en een patiënt is sprake van een machtsverhouding. Als patiënt was ik afhankelijk van de therapeut. Haptonomie is een manier van begeleiden wanneer er klachten zijn die te maken hebben met je balans tussen voelen, denken en doen. Aanraking tussen de therapeut en de patiënt is een belangrijke ingang hierbij. Via de aanraking kun je weer in contact komen met de gevoelens die in je lichaam opgeslagen zijn. De haptonomie behandelingen maakten mij fysiek en emotioneel nog meer afhankelijk dan in een gebruikelijke relatie met een fysiotherapeut.

Verandering van de relatie

Door een gebroken voet kwam ik tijdelijk in een rolstoel. Hij belde me om te horen hoe het met me was en nodigde me uit om naar een tentoonstelling te gaan en later om een festival te bezoeken. Hij haalde mij thuis op en bracht me ook weer terug. Ik zag het als vriendschappelijk en eigenlijk zonder dat ik me dat toen bewust realiseerde, werd hiermee ons contact verlegd van de praktijk naar mijn privéomgeving.

Gaandeweg veranderde de haptonomie van karakter. Er ontstond een situatie waarin ik onzeker werd: *"Klopt het nu, wat hier gebeurt? Of ligt het aan mij en verbeeld ik me wat."* Achteraf gezien voelde ik heel goed aan dat het niet klopte maar ik durfde niet op mijn eigen gevoel af te gaan. Ik durfde er zeker niets van te zeggen. Ik was bang het verwijt te krijgen dat ik me wat inbeelde. In zo'n grijs gebied ligt de bewijslast bij de aanklaagster. In een afhankelijke positie (emotioneel en fysiek) was ik niet in staat hier een punt van te maken.

De dag dat hij me een zoen gaf, was duidelijk dat ik me niet iets verbeeldde. Ik heb daartegen meteen geprotesteerd. Hij bood zijn excuses aan en het zou niet meer gebeuren. Na die gebeurtenis had ik natuurlijk op moeten stappen maar ondertussen had ik me zo afhankelijk gemaakt van deze man, van de therapie, de sport, de meditatie en van zijn aandacht, dat het contact verbreken op dat ogenblik voor mij geen optie was.

Een jaar later

Een jaar later verklaarde hij mij zijn liefde en zoende hij mij..... En ik? Was ik verliefd op hem of was ik totaal in zijn ban geraakt? In ieder geval was ik emotioneel volledig afhankelijk van hem, van of hij mij aardig vond, van zijn goedkeuring. Ik bevond me in een heel foute relatie. Bovendien maakte ik deel uit van een vast groepje sporters, en van een vaste meditatiegroep. De praktijk met alle mensen die ik daar kende was voor mij een belangrijke gemeenschap geworden. Een breuk met de therapeut zou ook een breuk met deze gemeenschap betekenen. Een half jaar lang hadden wij een seksuele relatie totdat ik uiteindelijk een zwak protest over de lippen kreeg waarna de seks stopte.

Dit gebeurde een aantal jaren geleden. Naarmate de tijd verstreek stopte ik met de meditatiegroep, ging ik elders sporten en was er ooit de laatste behandeling waarna ik niet meer kwam en alle banden stilzwijgend verbroken waren. Ik had een drukke baan en een studie, dus genoeg andere dingen om aan te denken en hij verdween naar de achtergrond van mijn bewustzijn. Eenmaal was er nog contact. Ik ontving vanaf zijn mailadres een korte boze beschuldigende mail van zijn vrouw. Blijkbaar was zij op de hoogte van wat er gebeurd was. Ik heb toen naar de therapeut gereageerd met de mededeling dat ik niet de schuld wenste te krijgen van wat er gebeurd was en dat ik ook niet verantwoordelijk was voor problemen in zijn huwelijk. Hij schreef mij terug, bood excuses aan die hij in de volgende regel ontkrachtte met de mededeling dat hij veel te zwaar belast was geweest en last had van ADHD. Dat hij niet toegaf verliefd op mij geweest te zijn en zich nu als slachtoffer van de situatie presenteerde. Dat vond ik zo'n waardeloze reactie dat ik daar verder niet op gereageerd heb.

Bent u ooit seksueel misbruikt?

Begin 2013 moest ik in verband met een revalidatie een vragenlijst invullen en één van de vragen luidde: 'Bent u ooit seksueel misbruikt?' Ineens waren daar al die beelden weer en op dat ogenblik, met ernstige rugklachten thuis, lieten ze zich niet meer wegdringen. Ik schaamde me, ik voelde me schuldig, ik vond mezelf stom, was boos op de therapeut, kortom verwarring alom. Toen ben ik gaan zoeken, op internet. Talloze websites heb ik bekeken. Uiteindelijk heb ik al mijn moed verzameld en Tegen Haar Wil gebeld. Dat telefoongesprek was de eerst keer dat ik iemand vertelde wat er gebeurd was. Ik vond het vreselijk om te vertellen en was verrast hoe goed er naar me geluisterd werd en dat ik niet stom was, en dat het goed was dat ik belde en dat dergelijke zaken nooit verjaren.

De opmerking dat veel vrouwen de juridische strijd niet aan durven of niet aan kunnen, spoorde mij aan om de strijd met de therapeut wel aan te gaan. Met de toegestuurde informatie ben ik aan de slag gegaan. Het begon met een zoektocht waar mijn klacht in te dienen: bij de Inspectie voor de Gezondheidszorg, de zedenpolitie, het medisch tuchtcollege of bij de beroepsvereniging fysiotherapie. Ik voelde me erg alleen in en heb al snel besloten iemand in vertrouwen genomen. Ik vond het lastig om iemand in vertrouwen te nemen maar ik vond het ook te eenzaam om deze strijd alleen aan te gaan. Ik heb gezocht naar iemand die niet tot mijn directe vriendinnenkring hoorde zodat ik haar in het dagelijks leven niet tegen zou komen. Het werd een oud-collega. Ik heb haar gezegd dat ik niet een hulpverlener zocht maar een kameraad in de strijd. **Dit zou ik iedere andere vrouw aanraden: zet je over je schaamte heen en organiseer je eigen support. Dat is echt heel belangrijk. Doe het niet alleen.**

Ik bezocht de zeden politie. Zij wilden niet dat ik mijn vertrouwenspersoon meebracht, omdat die dan in een eventuele strafzaak niet meer zou kunnen getuigen. Ik ben dus alleen gegaan. Het zal juridisch best zo kloppen maar voor mijn gevoel klopte dat niet. Ik vond het een lastig en zwaar gesprek, dat ook nog opgenomen werd. Anders dan bij Tegen Haar Wil kreeg ik bij de zedenpolitie toch het gevoel: 'Wat ben ik toch een stommerd'. Niet dat ze dat zeiden of dat ze niet vriendelijk waren maar ik denk dat het gaat om heel subtiele verschillen in de bejegening. Dat luistert uiterst nauw. Op basis van mijn verhaal en van de belastende mailwisseling die ik nog in mijn bezit had, kon ik voor een strafzaak gaan. De dames waarschuwden mij dat het een strijd tussen twee advocaten zou worden waarbij ik voor de rechtbank dan wel niet letterlijk maar toch wel figuurlijk uitgeteeld zou worden.

Ik zocht ook contact met patiëntenbelangen Zuid-Holland en werd daar heel prettige en adequaat te woord gestaan. De medewerker die ik sprak drong er op aan dat ik met deze zaak naar het medisch tuchtcollege zou gaan. Zij bood aan mijn schriftelijke aanklacht door een jurist te laten bekijken. Daar heb ik later ook gebruik van gemaakt. Deze mevrouw van patiëntenbelangen Zuid-Holland heb ik door

het jaar heen enkele malen gebeld voor advies. Zij was vriendelijk en heel ter zake kundig. Ik heb er uiteindelijk voor gekozen de klacht bij het medisch tuchtcollege in te dienen. De mogelijkheid van een strafzaak heb ik laten vallen.

Aanklacht bij het medisch tuchtcollege

Ondanks dat ik goed kan schrijven was het schrijven van de aanklacht nog een hele klus. Ik heb daarbij veel gehad aan het boekje 'Er zijn grenzen' van Peter Rutter. Dit boekje gaat over seksueel misbruik in hulpverleningsrelaties. Uiteindelijk heb ik een korte brief geschreven met daarin de formele aanklacht en een lange bijlage waarin ik toelichtte wat er volgens mij feitelijk gebeurd was.

Uit mijn begeleidende brief:

'Hierbij dien ik een klacht in tegen fysiotherapeut NN vanwege seksueel grens overschrijdend gedrag. Als mijn hulpverlener ging hij een seksuele relatie met mij aan wat in strijd is met de beroepsregels voor fysiotherapie. Voor zover ik deze relatie vrijwillig aanging kwam dit voort uit mijn afhankelijke positie die het voor mij in deze periode onmogelijk maakte Nee te zeggen en het contact te verbreken.

Ik verzoek het College mijn klacht te onderzoeken en zo nodig de in uw ogen passende maatregelen te nemen.'

Begin mei 2013 had ik de aanklacht klaar. Ik zie mezelf nog bij de brievenbus staan met een knoop in mijn maag en met de gedachte: 'Ik ga nu iets doen wat helemaal niet mag'. Dit soort gedachten laten zien hoe ik nog steeds in de ban was van de therapeut en dat het zetten van iedere stap ook een gevecht was met mezelf. Ik kreeg het Spaans benauwd van de gedachte dat de fysiotherapeut op zeker ogenblik een brief van het tuchtcollege zou ontvangen en dat mijn aanklacht vérstrekkende gevolgen voor hem zou hebben. Ik moest mezelf echt toespreken: 'Dit ga je nu doen, je kunt dit, je bent er sterk genoeg voor, je gaat niet over 10 jaar spijt hebben dat je dit hebt laten lopen'. Dus liet ik de brief in de brievenbus vallen en toen was er geen weg terug meer. Ik stuurde een kopie van mijn brief naar de Inspectie voor de Gezondheidszorg.

Ondertussen sprak ik met enkele vriendinnen over deze zaak. Door er mee aan de slag te zijn en door het schrijven van de aanklacht kon ik langzaam mijn schaamte en schuldgevoel loslaten. Bijzonder was dat ik verhalen terug hoorde. Het is belangrijk om te praten, het is echt niet zo dat ik de enige was en de verhalen die ik terughoorde, bevestigden dit.

Na het indienen van de aanklacht

Binnen enkele dagen kreeg ik een ontvangstbevestiging van zowel het medisch tuchtcollege als van de inspectie. De inspectie gaf aan geen actie te ondernemen maar te wachten op behandeling van de zaak door het medisch tuchtcollege

Vervolgens bleef het een maand stil tot dat ik een enveloppe van een advocaat in mijn brievenbus vond. De hitte sloeg me uit en de centrale gedachte in mijn hoofd was: 'Nu gaan ze mij overal de schuld van geven'. Toen ik uiteindelijk de brief las, moest ik lachen en huilen tegelijk. De advocate gaf aan dat de therapeut: 'moeite heeft met zijn gedrag van toen en zich tegenover u geneert'. Zij nodigde mij uit om onder haar leiding samen terug te blikken en het contact zorgvuldig af te ronden.

Het idee om onder begeleiding van zijn advocate met hem in gesprek te gaan vond ik misplaatst. Om helemaal niet op de uitnodiging voor een gesprek in te gaan vond ik op dat ogenblik ook lastig. Vanuit

de procedure bij het tuchtcollege hoefde ik op dit voorstel niet in te gaan. Uiteindelijk heb ik ingestemd met een gesprek, niet om het contact zorgvuldig af te ronden maar ik heb aangegeven te willen praten over de schade die de relatie bij mij had aangericht. Als voorwaarden stelde ik dat er een onafhankelijk professioneel gespreksleider zou zijn, dat hij de kosten die hiermee gemoeid waren ging betalen en dat het voeren van een gesprek niet betekende dat ik mijn aanklacht in ging trekken. Dat klinkt nu logisch maar dat was het toen voor mij niet. Ik formuleerde in mijn antwoord zinnen als: *'Ik stel voor dat....., Ik zou graag willen dat.....Misschien.....'* pas bij de derde of vierde versie van mijn brief was ik in staat helder te formuleren. De voorwaarden werden vervolgens geaccepteerd.

De mediation

Nu terugkijkend vraag ik me af waarom ik mijn vertrouwenspersoon niet meegenomen heb naar die gesprekken. Ik weet het niet. Op van de zenuwen ging ik naar het eerste gesprek. Mijn angst was dat ik wanneer ik oog in oog met hem zou staan me geen houding zou weten te geven. Ik dacht bij mezelf: *'Als je blijft, als ik maar niet als een verlegen meisje ga lachen'*. Toen ik aankwam zat hij al te wachten. Ik heb hem een hand gegeven en ben naar buiten gaan kijken. Hij daarentegen deed alle moeite om contact met mij te leggen. Niet ik, maar hij wist zich geen houding te geven.

Ik had me goed voorbereid en had enkele punten op papier gezet waar ik het over wilde hebben. Om te beginnen waarom ik de aanklacht had ingediend en ook wat de schadelijke effecten van de relatie voor mij waren. Ik had en heb nog steeds problemen met het stellen van grenzen. *'Juist de man die ik volledig vertrouwde en die beloofde mij te leren om mijn grenzen te stellen ging over al mijn grenzen heen'* Dat verwijt ik hem nog steeds.

Het werd een erg emotioneel gesprek waarin ik tot een paar maal toe bijzonder kwaad werd, overigens zonder de controle over mijn emoties en over wat ik zei, te verliezen. Hij zei het erg te vinden dat hij mij beschadigd had. Hij vertelde dat hij in de tijd dat ik bij hem kwam last had van een burn-out en een niet gediagnosticeerde ADHD en dat hij bij mij troost gezocht had. Waarmee hij toch min of meer zei: *'dat hij er ook niet echt iets aan kon doen'*. Dit vond ik een ontzettend laffe slachtoffer houding.

Zijn inzet was excuses aan te bieden en onze relatie te herstellen: *'Hij wilde het goedmaken'*. In zijn ogen was er ook nooit echt iets fouts gebeurd. Natuurlijk, hij wist dat het feitelijk niet geoorloofd is een relatie met een patiënte aan te gaan. Hij zei letterlijk dat hij de relatie met mij niet zag als een relatie met een patiënte. In zijn ogen was ik een sterke vrouw die niet afhankelijk was van hem. Voor zijn gevoel waren wij gelijken en daarom was in zijn ogen deze relatie geoorloofd. Het feit dat hij dit serieus leek te menen vond ik onthutsend, alsof ik een klap in mijn gezicht kreeg. Hij snapte echt niet wat hij gedaan had en hoe schadelijk dat dit voor mij was.

Hij vertelde suïcidaal te zijn. Mijn eerste gedachte: *'Wat moet ik hiermee? En waarom grijpt de mediator nu niet in?'* Gelukkig bleef ik helder en kon ik antwoorden dat ik dat erg voor hem vond maar dat het zijn zaak was waar ik me niet verantwoordelijk voor voelde. Later in het gesprek verontschuldigde hij zich voor deze mededeling maar ondertussen was het wel mooi gezegd.

Als laatste verrassing bleek hij bezorgd te zijn over mij. Achter mijn rug om, had hij bij iemand die mij kende, geïnformeerd hoe het met mij ging. Daardoor wist hij dat ik langdurig last had van een hernia. Hij wilde me nog net niet opnieuw behandelen maar wel van adviezen voorzien en merkte op dat ik zijns inziens niet bij het juiste revalidatiecentrum zat. Ik wist niet wat me overkwam en even voelde ik me terug gezet in het oude patroon. Ik werd emotioneel, maar gelukkig lukte het me om op te staan en te zeggen dat ik naar het toilet ging. Ik heb daar mijn handen onder het koude water

gehouden en mezelf toegesproken: *'Je gaat niet huilen, dat ga je niet doen.'* Ik ben teruggegaan en heb gezegd dat ik voor die dag het gesprek wilde beëindigen.

Ik had het gesprek goed voorbereid maar ik was totaal niet voorbereid op zijn versie van het verhaal, zijn houding van het goed te willen maken en zijn *'bezorgdheid'* over mij. Ik wist me goed overeind te houden maar dat had ook anders kunnen gaan. Ik had te weinig rekening gehouden met de belangen die hij te verdedigen had. De mediationgesprekken waren een middel om voor de tuchtcommissie aan te tonen dat hij er alles aan deed om verdere schade te voorkomen. Hierdoor is het voor mij tot op heden niet duidelijk wat hij meende en wat hij uit strategische overwegingen zei.

Verweerschrift, repliek en dupliek

Tussen het eerste en het tweede gesprek in ontving ik via het medisch tuchtcollege zijn verweerschrift: zijn formele reactie op mijn aanklacht. Zijn verweer vond ik erg zwak en de manier waarop hij mijn verhaal bagatelliseerde, maakte me kwaad. Enerzijds trok de therapeut het boetekleed aan en gaf toe dat er sprake geweest was van een seksuele relatie. Vervolgens stond er dat dit alles plaatsgevonden had gedurende een periode dat ik niet in behandeling was geweest en werd mijn verhaal afgedaan als een uitvergroting en overdrijving van de feiten.

Het tweede mediation gesprek

We zaten daar allebei met onze versie van de werkelijkheid. Ik was zeer fel en wilde dat hij mijn versie van het verhaal zou onderschrijven. Dat deed hij niet en dat was voor mij zeer frustrerend. Ik kon en kan nog steeds niet geloven dat hij de werkelijkheid zo verdraaide. Was het om strategische redenen, door zijn advocaat ingefluisterd? Was het omdat hij thuis tegenover zijn vrouw een zodanig verhaal had verteld dat zijn huwelijk niet helemaal op de klippen liep en was hij ondertussen dit verhaal zelf gaan geloven? Ook in dit tweede gesprek viel er weinig te bemiddelen. De conclusie was: *'dat we het met elkaar eens waren, dat wij het niet eens waren'* door de mediator benoemd als: *'to agree to disagree'*.

Gezien het verloop van dit gesprek en de termijnen van het tuchtcollege was dit tweede gesprek tevens het laatste. De mediator zou een verklaring opstellen waar wij beiden op mochten reageren. Daarna zouden wij nog eenmaal bij elkaar komen om de slotverklaring te lezen en te tekenen. We spraken af dat wanneer we tot een gezamenlijk ondertekende slotverklaring zouden komen dat die dan ingebracht mocht worden bij het medisch tuchtcollege.

Slotverklaring van de mediation

De concept slotverklaring kwam vrij snel en ik heb aangegeven welke passages mij niet bevielen en wijzigingen voorgesteld. De wijzigingsvoorstellen van de therapeut kreeg ik pas onder ogen toen we bij de mediator zaten. Ik voelde me enorm overvallen en had gelukkig de helderheid van geest om bedenktijd te vragen.

Van woede naar loslaten

Thuis gekomen opende ik mijn mailbox en vond de teksten en pas toen drong tot me door wat er stond. Er werd aan mij gevraagd om mijn boosheid los te laten en vervolgens wilde hij in zijn laatste formele reactie (dupliek) aan het medisch tuchtcollege schrijven dat de relatie tot stand gekomen was pas nadat ik overduidelijk te kennen had gegeven hiervoor in te zijn. Woedend was ik. Drie dagen had ik om op de tekst te reageren. Uiteindelijk heb ik een kort bericht gestuurd dat ik niet inging op het verzoek om mijn boosheid los te laten.

De woede bleef echter om mij heen hangen, mijn hele lijf stond stijf van de spanning en ik sliep niet. Hoewel de mediation formeel was afgerond en het nu wachten was op zijn laatste dupliek en op de zitting van het medisch tuchtcollege heb ik enkele dagen later nog een laatste mail gestuurd aan de therapeut en de mediator. Ik heb toen geschreven hoe woedend het voorstel om mijn boosheid los te laten mij gemaakt had en hoe woedend ik was over de vinger, die alsnog naar mij wees als de initiatiefnemer van deze relatie.

Dit bericht gaf mij niet de opluchting waar ik op hoopte. Boosheid, verdriet, verwarring hielden mij dagenlang gevangen. Ik sliep slecht en kon geen kant met mezelf op. Deze toestand hield ongeveer 10 dagen aan, voor mij leek het een eeuwigheid. Het was als een zwart gat zonder uitgang. Tot ineens op een ochtend het kwartje viel: *'Als ik nu nog steeds wil dat hij mij gelijk geeft en ik alsmaar boos ben omdat ik geen gelijk krijg, dan maak ik mij dus nog steeds heel erg afhankelijk van hem'*. Op dat ogenblik viel alles van me af. Ik was er klaar mee, de emotionele ban(d) was gebroken. Vanaf dat ogenblik voelde ik me vrij.

Ondertussen lag de slotverklaring gereed en ben ik die gaan ondertekenen. Zijn advocaat stuurde die samen met zijn dupliek naar het medisch tuchtcollege. In die dupliek stond verder weinig en al helemaal niet de gewraakte passage die hij mij had laten lezen.

De zitting van het medisch tuchtcollege

De zitting van het medisch tuchtcollege vond pas een half jaar later plaats. Ik vond dit erg lang duren en al die tijd was het niet mogelijk om definitief een punt te zetten achter deze zaak. Nadat ik de uitnodiging voor de zitting had ontvangen heb ik nog eenmaal contact gehad met patiëntenbelangen Zuid-Holland. De medewerkster vertelde me dat het gebruikelijk was dat na afloop van het beantwoorden van de vragen beide partijen nog een soort slotpleidooi mogen houden. Ze adviseerde me om dit op papier te zetten en dat heb ik gedaan.

Mijn vertrouwensvrouw, die ik door het jaar heen steeds gesproken had, vergezelde me. Natuurlijk was ik erg zenuwachtig en het was erg prettig dat zij bij me was. Toen de zitting eenmaal begonnen was vielen de zenuwen en de spanning van me af. Er werden mij enkele vragen gesteld die ik zonder problemen kon beantwoorden. Uiteraard kwam het verschil in het verhaal van de therapeut en in mijn verhaal ter sprake. De voorzitter van de commissie vroeg mij hierop te reageren. Op dat ogenblik had ik geen enkele behoefte meer om woedend te zijn, om mezelf te willen verdedigen of om gelijk te krijgen van de therapeut. In alle rust antwoordde ik dat ik me niet kon vinden in het verhaal van de therapeut en dat ik mij aan mijn eigen versie van het verhaal hield. Ik zat daar niet zozeer tegen de therapeut maar vooral vóór mezelf en dat was tegelijkertijd mijn kracht.

In het slotpleidooi heb ik nogmaals benadrukt dat de therapeut die mij zou helpen om beter mijn grenzen te leren stellen uiteindelijk over mijn grenzen heen ging, dat ik hem dat zeer kwalijk nam en dat dit tegen de beroepscode was. De therapeut zei tot slot slechts dat hij hoopte dat het met mij goed zou gaan. Het klonk weinig overtuigend en ik had er verder ook geen enkele boodschap aan. Daarna werd de zitting gesloten en ben ik opgestaan en de deur uitgelopen. Twee maanden later kreeg ik de uitspraak van de tuchtcommissie per post toegestuurd. Mijn klacht was gegrond verklaard en de therapeut tijdelijk geschorst. Met behulp van zijn BIG-nummer heb ik de therapeut in het BIG register (Registratie van Beroepen in Gezondheidszorg) opgezocht. De schorsing vanwege grensoverschrijdend gedrag staat vermeld en zal tot 5 jaar na datum zichtbaar blijven. Op zijn website las ik dat er tijdelijk een waarnemer in de praktijk is.

Tot slot

Tot slot kan ik alleen maar zeggen dat deze hele weg mij ontzettend veel gekost heeft maar mij uiteindelijk ook veel opgeleverd heeft. Het feit dat ik de strijd ben aangegaan en voor mezelf ben opgekomen heeft me meer opgeleverd dan welke therapie dan ook. Ik zou veel meer vrouwen wensen om ook deze weg te gaan maar doe het niet alleen, zorg altijd dat er iemand is die altijd volledig achter je staat.

De mediation gesprekken werden gehouden op voorstel van de therapeut. Ze maakten geen onderdeel uit van de procedure van het medisch tuchtcollege. Ik had hier ook van af kunnen zien. Tegelijkertijd zijn het deze gesprekken geweest die mij heel veel inzicht gegeven hebben in het gedrag van de therapeut en in mijn eigen emoties en gedragingen. Blijkbaar moest ik door dat diepe zwarte dal. Ik had geen keuze, er was geen weg terug en toen ik dacht dat er geen einde aan zou komen was er toch ineens licht aan het einde van de tunnel.

augustus 2014